

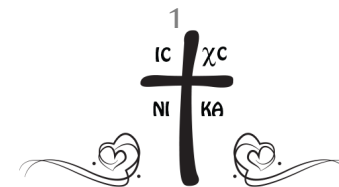
PROGRAMUL LITURGIC

- **Marti: 05 februarie**
17:30 – Sfântul Maslu
19:30 – Cateheză
- **Sâmbătă: 09 februarie**
17:30 – Vecernie
- **Duminică: 10 februarie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: *Pilda Talanților*
Sfântul Haralambie

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Nr.11 / 03 februarie 2013

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

**SFÂNTUL
IGNATIE BRIANCIANINOV**
SĂ NE PĂZIM DE BINELE
FIRII OMENEȘTI!

Ți-a venit vreun gând bun? Oprește-te. Să nu tinzi nicidecum spre împlinirea lui în mod pripit și nechibzuit. Simți în inimă vreo înclinație bună? Oprește-te; să nu îndrăznești să te lași atras de ea. Pune-te în lumina Evangheliei și vezi dacă gândul tău cel bun și înclinația cea bună a inimii tale sunt în acord cu sfânta învățătură a Domnului. În curând vei vedea că nu există nici un acord între binele evanghelic și binele firii omenești căzute.

Binele firii noastre căzute este amestecat cu răul și de aceea binele acesta a devenit el însuși rău, așa cum mâncarea gustoasă și sănătoasă devine otravă atunci când este amestecată cu otrava.

Ferește-te să săvârșești binele firii căzute! Săvârșind acest bine, îți grăbești propria cădere, sporind în tine îngâmfarea și mândria și ajungând la asemănarea cu demonii. Și, dimpotrivă, săvârșind binele evanghelic, ca un adevărat și credincios ucenic al lui Dumnezeu-Omul, te vei face asemenea Lui. [...]

Mare nenorocire este să ne călăuzim după dreptatea firii căzute; aceasta este însoțită de lepădarea Evangheliei, lepădarea Răscumpărătorului, lepădarea mântuirii. *Dacă vine cineva la Mine și nu își urăște... chiar și sufletul său, nu poate să fie ucenicul Meu* (Luca 14, 26), a spus Domnul. Tâlcuind cuvintele Domnului, citate mai sus, Sfântul Varsanufie cel Mare spune: „Cum se leapădă omul de sine? Doar părăsindu-și dorințele firești și urmând Domnului. De aceea și vorbește Domnul aici anume despre cele firești, iar nu despre cele nefirești, căci dacă renunță cineva numai la cele nefirești, încă nu a renunțat la nimic al său pentru Dumnezeu, fiindcă cele ce sunt împotriva firii nu îi aparțin lui. Dar cel ce a renunțat la cele firești strigă întotdeauna cu Apostolul Petru: *Iată, noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi?* (Matei 19, 27). Acesta va auzi fericitul glas al Domnului și, prin făgăduință, va fi încredințat de moștenirea vieții veșnice (Matei 19, 27-29). La ce renunțase Petru, nefiind bogat, și cu ce se lăuda, dacă nu cu renunțarea la dorințele lui firești? Căci dacă omul nu va muri pentru trup, înviind cu duhul, nu va putea învia cu sufletul. Așa cum într-un mort nu se află deloc dorințe firești, așa nu se află nici

în cel ce a murit duhovnicește pentru trup. Dacă tu ai murit pentru trup, cum mai pot fi în tine dorințe firești? Dar dacă nu ai ajuns la măsura duhovnicească și încă mai ești copil la minte, smerește-te înaintea învățătorului și te *ve certa cu milă* (Ps. 140, 5), iar fără sfat, să nu faci nimic (Sir. 32, 20), chiar de ți s-ar părea ceva bun, căci lumina demonilor se va preface mai târziu în întuneric.”

Același lucru trebuie să-l spunem și despre lumina firii omenești căzute. Dacă cineva merge după această lumină și o sporește în sine, aduce în suflet întuneric desăvârșit și se înstrăinează cu totul de Hristos. **Cel ce este străin de creștinism este străin de Dumnezeu: Oricine tăgăduiește pe Fiul nu are nici pe Tatăl (1, Ioan 2, 23), este fără de Dumnezeu.**

În veacul nostru, mândru de prosperitatea sa, majoritatea oamenilor, care se declară și creștini, și lucrători ai binelui, tind spre săvârșirea dreptății firii căzute, respingând cu dispreț dreptatea evanghelică. Majoritatea aceasta să audă hotărârea Domnului: „Poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lor este departe de Mine. Și zadarnic Mă cinstesc ei, învățând învățături ce sunt porunci ale oamenilor” (Matei, 15, 8-9).

Lucrătorul dreptății omenești este plin de îngâmfare și de înșelare de sine. El propovăduiește, trâmbețază despre sine, despre faptele sale, nedând nici o

atenție poruncii Domnului (Matei 6, 1-18). Plătește cu ură și răzbunare celor ce ar îndrăzni să deschidă gura, ca să se împotrivescă cu smerenie și temeinicie dreptății lui, se socotește mai mult decât vrednic de răsplata pământească și de cea cerească.

Și, dimpotrivă, lucrătorul poruncilor evanghelice este pururea cufundat în smerenie. Punând chipul în care împlinește poruncile alături de noblețea și curăția lor, socotește neconținut această împlinire foarte nemulțumitoare și nevrednică de Dumnezeu. Pe sine se socotește vrednic de chinurile vremelnice și de cele veșnice pentru greșelile sale, pentru legătura neruptă cu satana, pentru căderea proprie tuturor oamenilor, pentru stăruința lui în cădere și, în sfârșit, pentru însăși împlinirea nedeplină și adesea mincinoasă a poruncilor.

În fața fiecărui necaz trimis de pronia lui Dumnezeu, el își pleacă supus capul, știind că prin necazuri Dumnezeu îi învață și îi face iscușiți pe slujitorii Săi în timpul călătoriei lor pământești. Îi miluiește pe vrăjmașii săi și se roagă pentru ei ca pentru niște frați ispitiți de diavoli, ca pentru niște mădulare ale unui singur trup, care sunt molipsite de boală în duhul lor, ca pentru binefăcătorii săi, ca pentru uneltele proniciei lui Dumnezeu.

Sfântul Ignatie Briancianinov – „Ofrandă monahilor contemporani”, Editura Egumenița, 2011

